

VICE-POSTULATOR VAN HET OPUS DEI IN NEDERLAND

Jan Luykenstraat, 52 - 1071 CS AMSTERDAM - Tel.: 020-671 58 37

Eindverantwoordelijke : C. van der Ploeg, pr.

Dit informatiebulletin wordt uitgegeven met kerkelijke
goedkeuring van de Congregatie voor de Heiligverklaringen.

Meer informatie op Internet: <http://www.opusdei.org>

De zalige
JOSEMARÍA ESCRIVÁ
Stichter van het Opus Dei

INFORMATIEBULLETIN Nr. 19. AMSTERDAM

De zalige Josemaría Escrivá de Balaguer werd op 9 januari 1902 in Barbastro (Spanje) geboren. Op 28 maart 1925 werd hij te Zaragoza tot priester gewijd.

Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend van heiliging midden in de wereld door middel van de uitoefening van het gewone beroepswerk en in de vervulling van de persoonlijke plichten in gezin en maatschappij. Zo is het Opus Dei als een zuurdesem van intens christelijk leven in alle milieus. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría, met de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen; en op 14 februari 1943 stichtte hij het Priestergenootschap van het Heilig Kruis, onscheidbaar verbonden met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel; en op 28 november 1982 werd het opgericht als personele prelatuur, welke de kerkrechtelijke vorm was die door de zalige Josemaría was gewenst en voorzien.

Met voortdurend gebed en boete, met de heldhaftige beoefening van alle deugden, met liefdevolle toewijding aan een onvermoeibare zorg voor alle zielen en met een ononderbroken en onvoorwaardelijke overgave aan de wil van God, stimuleerde en leidde hij de uitbreiding van het Opus Dei over de hele wereld. Toen hij zijn ziel aan God teruggaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten, in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achting voor de paus en de bis-

schoppen, die de zalige Josemaría zelf altijd had beleefd.

De heilige Mis was de wortel en het middelpunt van zijn innerlijk leven. Hij was er zich diep van bewust dat hij kind van God was en leefde in de voortdurende tegenwoordigheid van de Drieëne God. Dit bracht hem ertoe om zich in alles zo volledig mogelijk te vereenzelvigen met Jezus Christus, een tedere en sterke devotie tot Onze Lieve Vrouw en de heilige Jozef te beleven, een doorlopende en vertrouwde omgang met de heilige Engelbewaarders te zoeken en zaaier van vrede en vreugde te zijn op alle wegen van de aarde.

Herhaaldelijk had de zalige Josemaría zijn leven aan God opgedragen voor de Kerk en de paus. De Heer heeft dit offer aanvaard en op 26 juni 1975 gaf hij op heilige wijze zijn ziel terug aan God, in zijn werkkamer te Rome. Zijn lichaam rust in de Prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede - Viale Bruno Buozzi 75, te Rome - voortdurend begeleid door het gebed en de dankbetuigingen van zijn geestelijke dochters en zonen en van vele mensen die door het voorbeeld en de leer van de stichter van het Opus Dei tot God zijn gekomen. Het proces van zijn zalig- en heiligverklaring is op 19 februari 1981 in Rome begonnen. Paus Johannes Paulus II heeft op 9 april 1990 de heldhaftigheid van zijn christelijke deugden vastgesteld en keurde op 6 juli 1991 het decreet goed, waarin het wonderbaarlijk karakter wordt erkend van een genezing, die wordt toegeschreven aan zijn voorspraak. De stichter van het Opus Dei werd te Rome op 17 mei 1992 door Paus Johannes Paulus II zalig verklaard.

GEBED

God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begenadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag...(eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet. Eer aan de Vader.

Dit Informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de onkosten van dit bulletin en van het heiligverklaringsproces zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op Postbankrekening 3740023, ten name van Hulpfonds Vice-Postulator van het Opus Dei, Corellistraat 20, 1077 HD Amsterdam. Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen van personen opgeven die mogelijk interesse hebben om dit Informatiebulletin voor eigen gebruik te ontvangen.

Voorpagina : De zalige Josemaría in Brafa (Barcelona) op 25 november 1972.

VADER VAN BARMHARTIGHEID

Talrijk en betekenisvol zijn de perspectieven die de Heilige Vader voor ons heeft geopend, toen hij dit «derde en laatste jaar van voorbereiding» op het Grote Jubileum aan God de Vader wijdde¹.

De Paus roept ons in herinnering, dat «heel het leven van de christen als een grote pelgrimstocht naar het huis van de Vader is»². Ons bestaan op aarde beantwoordt aan een liefdesdaad van God, die ons heeft geschapen en de middelen gegeven om voor eeuwig van Hem te kunnen genieten in de hemel. Wanneer wij Hem dank zeggen voor zijn gaven mogen wij niet vergeten, dat God «ons heeft uitverkoren vóór de grondlegging der wereld, om heilig en vlekkeloos te zijn voor zijn aangezicht»³. Een heel hoge doelstelling. Hetgeen wij op eigen krachten niet zouden kunnen bereiken, verleent de Heer ons door zijn goedheid.

WIJ ZIJN KINDEREN VAN GOD

De grootste gave die wij hebben ontvangen is de genade die ons heilig maakt, waardoor wij kinderen van God worden. Zoals de H. Leo de Grote schrijft: «Deze gave overstijgt alle andere: dat God de mens zoon noemt en de mens God Vader noemt»⁴. Voor de christen is de meest vertrouwde dimensie van het vaderschap van God zijn oneindige erbarming. De verlossingsopdracht van Christus kan als volgt worden samengevat: ons de «Vader van ontferming»⁵ leren kennen. Een openbaring die ten volle in vervulling gaat aan het kruis, waar de Vader het offer van zijn eigen Zoon voor de verlossing van de mensen aanvaardt⁶. Iedere dag, zo schrijft Johannes Paulus II, ontdekken wij «zijn onvoorwaardelijke liefde voor ieder menselijk schepsel en met name voor de "verloren zoon"»⁷.

DE TERUGKEER NAAR DE VADER

In dit derde jaar van voorbereiding op het Jubileum nodigt de Kerk ons uit om onze toevlucht te nemen tot de goddelijke barmhartigheid, door een weg te gaan «van waarachtige ommekeer, met het "negatieve" aspect van bevrijding van de zonde, en het "positieve" aspect van keuze voor het goede»⁸: strijd tegen onze tekorten en een vaste wil om ons hele leven op de Heer te richten, om Hem met alle krachten te beminnen, om Hem onvoorwaardelijk lief te hebben, door onze persoonlijke roeping te ontdekken.

Voor het menselijk schepsel, dat geneigd is tot de zonde, uit de liefde zich als berouw over de schuld die we begaan hebben - «intense viering van het boetesacrament in zijn diepste betekenis»⁹ - en als een inspanning om hen die ons omringen de vreugde mede te delen te mogen weten, dat hun schuld vergeven wordt en dat zij welbeminde kinderen van de Vader zijn¹⁰. Zoals Johannes Paulus II geschreven heeft in de Convocatiebul voor het grote jubileum van het jaar 2000: «De omhelzing die de Vader geeft aan hem die zich bekeert en naar Hem toekomt zal de rechtvaardige beloning zijn voor de nederige erkenning van de eigen schulden en die van anderen, een erkenning die gebaseerd is op de diepe band die alle leden van het mystieke Lichaam van Christus met elkaar verenigt»¹¹.

CONCRETE DOELSTELLINGEN

Wanneer de Heilige Vader de christenen deze doelstelling voorhoudt, herhaalt hij, dat wij, mensen, omdat wij door de genade deel hebben aan het goddelijk leven, ons bestaan kunnen en moeten maken tot een daad van liefde: «De liefde, met haar dubbel aspect van liefde voor God en voor de naaste, is de samenvatting van het zedelijk leven van de gelovige»¹². Als wegen om de liefde tot de naaste te bewandelen wijst de Paus op de inspanning om vrede, saamhorigheid, rechtvaardigheid, vrijheid te bevorderen. Een doel waaraan wij allen dienen mee te werken, door deze eisen te beleven in de gewone omstandigheden van het dagelijkse leven, aangezien het ieders taak is, en niet alleen van de machtigen der wereld, om "de beschaving van de liefde" op te bouwen.

De zalige Josemaría presenteert ons de persoon van de verloren zoon als het altijd geldige voorbeeld van onze omgang met de Vader: «Vooruit, wat er ook moge gebeuren. Houdt u stevig vast aan de arm van de Heer, en bedenk, dat God geen slagen verliest. Als u zich om welke reden dan ook van Hem hebt afgekeerd, reageert u dan met de nederigheid van het beginnen en opnieuw beginnen; doe alle dagen als de verloren zoon, doe het elke vierentwintig uur meer dan eens; met de nederigheid van het zuiveren van uw berouwvol hart in de biecht. Dat is werkelijk het wonder van Gods liefde. Door dit schitterend sacrament zuivert de Heer uw ziel en doet uw blijdschap en kracht overvloeien om niet te versagen in uw strijd en het niet moe te worden naar God terug te keren, ook al lijkt alles duister»¹³.

Het leven van de christen op aarde doet zich voor als een weg van voortdurende bekering: beginnen en opnieuw beginnen. Als wij dan zó in nederigheid onze toevlucht nemen tot Gods erbarming, zullen wij het doel van het Jubileum bereiken: een diepere vereniging met God. En aan de hand van de Onze Lieve Vrouw, de Moeder van God en onze Moeder, zullen wij om ons heen die vrede zaaien die de wereld niet kan geven.

1. JOHANNES PAULUS II, Apostolische Brief *Tertio Millennio Adveniente*, nrs. 49-54.
2. *Ibid.*, nr. 49.
3. *Ef* 1,4.
4. H. LEO DE GROTE, *Sermo VI in Nativitate*.
5. *2 Kor* 1,3.
6. Vgl. JOHANNES PAULUS II, *Enc. Dives in misericordia*, nr. 8.
7. Apostolische brief *Tertio Millennio Adveniente*, nr. 49.
9. *Ibid.*, nr. 50.
9. *Ibidem*.
10. Vgl. *Ef* 5,1.
11. JOHANNES PAULUS II, bul *Incarnationis mysterium*, 29-XI-1998, nr. 11.
12. JOHANNES PAULUS II, Apostolische Brief *Tertio Millennio Adveniente*, nr. 50.
13. ZALIGE JOSEMARÍA ESCRIVÁ, *Vrienden van God*, nr. 214.

ABBA ! VADER !

Op 2 oktober 1928 openbaarde God het Opus Dei aan de zalige Josemaría Escrivá. Na die datum ontving de Stichter veel licht van de H. Geest, dat de aspecten nader belichtte van de taak die de Heer hem had toevertrouwd. Om vurig in zijn ziel in te prenten dat de basis van de geest van het Opus Dei het besef van het kindschap Gods is, ging de Verrooster onstuimig te werk, zoals men kan opmaken uit het lezen van de aantekeningen die de zalige Josemaría maakte.

EEN INNERLIJKE GODSSPRAAK

Op 22 september 1931 noteert hij: **Ik was de goedheden van God jegens mij aan het overwegen en, vol van innerlijke vreugde, zou ik op straat hebben kunnen uitroepen, opdat iedereen kennis nam van mijn kinderlijke dankbaarheid: Vader! Vader! En - zo niet schreeuwend - noemde ik Hem stilletjes zo (Vader!), heel dikwijls, in de zekerheid Hem te behagen!**

Enkele dagen daarna, op 2 oktober, was het drie jaar geleden dat God hem had geroepen om het Opus Dei te stichten. In de aantekeningen die hij die dag maakte, vol van diepe dankbaarheid jegens de Heer en van een oprecht voornemen om een goed werktuig in zijn handen te zijn, ontbreekt niet de verwijzing naar het kindschap Gods: **En er waren liefdesbetuigingen voor mijn Moeder en Vrouwe, en ik voel me juist nu ten zeerste een zoon van mijn Vader-God?**

Een week later, ziet men in zijn aantekeningen fonkelingen van het intense gebed van de zalige Josemaría; daarin ontdekken we eens te meer de weg van liefde waarop de H. Geest hem leidde: **qui facit voluntatem Patris mei..., ipse intrabit in regnum caelorum**". Moge ook ik uw wil vervullen! Ik wil haar vervullen: dat zal ik voortaan vragen aan hen die voor mij bidden³.

De zalige Josemaría tijdens een samenzijn in Peru op 29 juli 1974.

NIEUWE INGEVING VAN DE H. GEEST

Zijn gebed ging, te midden ook van andere bezigheden, ononderbroken door van de ochtend tot de avond. Op 16 oktober 1931 grifte een nieuwe ingeving van de H. Geest nog dieper in zijn ziel het bewustzijn, dat hij een kind van God was: **Dag van de H. Hedwig 1931: Ik wilde gaan bidden na de H. Mis, in de stilte van mijn kerk. Het lukte niet. In Atocha kocht ik een krant (de A.B.C.) en nam de tram. Tot dit moment waarop ik dit schrijf heb ik niet meer dan een alinea van de krant kunnen lezen. Ik voelde het gebed van genegenheid, overvloedig en vurig, toestromen. Zo zat ik daar in de tram tot thuis⁴.** Latere herinneringen van de zalige Josemaría aan deze ervaring kunnen ons helpen om te begrijpen welk een weerslag dit voorval heeft gehad op zijn leven en de geest van het Opus Dei: **Ik voelde het handelen van de Heer, die in mijn hart en op mijn lippen, met de kracht van iets dwingend noodzakelijks, die tedere aanroep deed opwellen: Abba! Pater! (...)**

Ik liep door de straten van Madrid, een uur, misschien wel twee, ik kan het niet zeggen, de tijd ging voorbij zonder dat men het merkte. Ze moeten me wel voor gek gehouden hebben. Ik overwoog met een licht dat niet van mij kwam die wonderbare waarheid, die als een gloeiende kool in mijn ziel ontstoken was om nooit meer uit te doven (...). Ik kwam tot het inzicht, dat het kinschap Gods een fundamentele karaktertrek van onze spiritualiteit moest zijn: *Abba! Pater!* En dat mijn kinderen, als zij het kinschap Gods beleefden, vol van vreugde en vrede zouden zijn, beschermd door een onneembare muur; dat zij apostelen van die vreugde zouden kunnen zijn, dat zij hun vrede zouden weten over te brengen, ook in eigen en andermans lijden. Juist daardoor: omdat wij ervan overtuigd zijn, dat God onze Vader is⁵.

BETEKENIS VAN DE BOODSCHAP

De boodschap die de zalige Josemaría die dag uit de hemel ontving was bestemd voor heel het Opus Dei, en de betekenis van het kinschap Gods in Christus openbaarde zich duidelijk als de basis van zijn spiritualiteit: «...deze karaktertrek van het kind-

schap Gods ging tenslotte heel de geest van het Opus Dei bezielen evenals het vroomheidsleven van ieder lid ervan, want allen trachten de ware vrijheid van de kinderen Gods te beleven; zij verrichten hun arbeid niet als dienaren, maar als erfgenamen van de heerlijkheid; zij spannen zich in

En el mundo Todos
somos iguales. No hay
+ q 2 razas: la raza
de los hijos de Dios.

Tekst manuscript van de Zalige Josemaría. (Op de wereld zijn wij allemaal gelijk. Er is maar één ras: dat van Gods kinderen)

het bijzonder in om met God om te gaan met de intimiteit van het kind dat zich bemind weet; in hun apostolaat voelen zij zich medeverlossers met Christus om de zielen weer tot de Vader te leiden; zij ontvangen vreugde of leed, ziekte of dood als afkomstig uit de liefdevolle handen van God onze Vader»⁶.

Het zou erg ver voeren om de rijkdom te laten zien, waarmee de Stichter van het Opus Dei in zijn prediking spreekt over de verschillende aspecten van het christelijk leven in het licht van het kinschap Gods: het gebed van de kinderen Gods, de vrijheid van de kinderen Gods, de arbeid van de kinderen Gods, de zelfverloochening van de kinderen Gods, de vreugde van de kinderen Gods... Wij nemen hier alleen twee alinea's op uit een meditatie van 1963, die de geestelijke ervaring uit 1931 waarover op deze bladzijden is gesproken oproept en haar verbindt met het mysterie van het Kruis: **Toen de Heer mij die klappen toedeelde, ergens in het jaar 31, begreep ik het niet. En dan plotseling, temidden van die grote bitterheid, die woorden: *Gij zijt mijn zoon (Ps 2, 7), Gij zijt de Christus.* En ik kon alleen maar herhalen: *Abba! Pater!; Abba! Pater!; Abba!, Abba!, Abba!* (Rom VIII, 15). En nu zie ik het in een nieuw licht, als een nieuwe ontdekking: zoals men in de loop der jaren de hand van de Heer, van de goddelijke Wijsheid, van de Almachtige ziet. U hebt ervoor gezorgd, Heer, dat ik zou begrijpen dat het Kruis bezitten betekent: het geluk, de vreugde ontmoeten. En de reden daarvan - ik zie het duidelijker dan ooit - is deze: het Kruis bezitten is zich vereenzelvigen met Christus, Christus zijn en daarom kind van God zijn (...). Heer, ik smee uw Moeder, de H. Jozef onze patroon, de aartsengel die mij is toegewezen, dat zij voor mij en mijn kinderen altijd om deze geest bidden. *Ne respicias peccata mea, sed fidem* (Kijk niet naar mijn zonden, maar naar mijn geloof). Dat geloof, dat licht, die liefde voor het Kruis, tot de dood toe! Dat goddelijk licht, dat ons altijd helder doet inzien dat het de moeite loont zich aan het Kruis te nagelen, omdat dat binnengaan in het Leven is, bedwelmd worden door het Leven van Christus. Het Kruis: daar is Christus, en u moet u in Hem verliezen! Er zal geen leed meer zijn, geen vermoeidheid. Ge zult niet meer zeggen: ik kan niet meer, want ik ben een arme drommel... Nee, dat is niet waar! Aan het Kruis zult u Christus zijn en u zoon van God voelen en uitroepen: *Abba, Pater!*, wat een vreugde, Heer, U te ontmoeten!⁷.**

Benedicamus Patri, et
Filium, cum Sancto Spiritu!

Romae, 1972.

Schietgebed manuscript, 1972. (Laten wij de Vader en de Zoon met de Heilige Geest loven)

In een commentaar op de vreugde die het christendom eigen is heeft de paus Johannes Paulus II geschreven: «De grond van onze vreugde is derhalve dat wij de kracht bezitten om het kwade te overwinnen en het kinschap Gods te ontvangen; dat maakt *het wezen van de Blijde Boodschap* uit»⁸. Het "wezen" van de evangelische boodschap, datgene waarin wordt samengevat wat Jezus Christus ons heeft geopenbaard over God en over de mens. Een vertroostende waarheid tegenover de ervaring van het kwaad - een gevolg van de zonde - dat onze dagen op aarde bepaalt. Een waarheid die wij alleen kunnen ontdekken, in heel haar omvang, wanneer wij het Kruis weten te ontvangen; wanneer wij niet alleen maar berusten in het Kruis, maar het beminnen als zijnde afkomstig uit handen van God de Vader.

tercer, Dios mis: en tus
manos abandono lo pa-
sado y lo presente y lo
futuro, lo pequeño y
lo grande, lo poco y lo
mucho, lo temporal y
lo eterno.
Roma, 1975

Schietgebed manuscript, 1975. (Mijn Heer en mijn Herder: in uw handen leg ik het verleden, het heden en de toekomst, het kleine en het grote, wat weinig en wat veel is, het tijdelijke en het eeuwige.)

1. *Apuntes íntimos*, nr. 296, geciteerd in A. VAZQUEZ DE PRADA, *El Fundador del Opus Dei* (I), Rialp, Madrid 1997, p. 388.
2. *Ibidem*, nr. 307.
3. *Ibidem*, nr. 314.
4. *Ibidem*, nr. 334; geciteerd in A. VAZQUEZ DE PRADA, *cit.*, p. 389.
5. *Brief 9-I-1959*, nr. 60 en *Brief 8-XII-1949*, nr. 41; geciteerd in A. VAZQUEZ DE PRADA, *cit.*, pp. 389-391.
6. A. VAZQUEZ DE PRADA, *cit.*, pp. 392.
7. *Meditatie van 28-IV-1963*.
8. JOHANNES PAULUS II, *Over de drempel van de hoop*, p. 41, antwoord op vraag nr. 3, "Het gebed van de Paus", Veen Uitgevers Groep, Amsterdam, 1994.

DOOR ZIJN STUWENDE KRACHT

CONDORAY: VORMINGSCENTRUM VOOR DE VROUW, CAÑETE

Condoray ligt in het dal van Cañete, op 145 km. van Lima, in het zuidwesten van Peru. De voornaamste economische bedrijvigheid in die streek is de landbouw, gevolgd door veeteelt, visvangst, nijverheid en mijnbouw. De hygiënische omstandigheden van 71,6% van de woningen zijn precair te noemen. Het leven van de boerinnen in Cañete is zwaar: al op jonge leeftijd moeten zij het gezin helpen onderhouden, de kinderen groot brengen en voor de ouderen zorgen.

Slechts een beperkt aantal vrouwen vindt werk - seizoengebonden - bij de oogst van katoen, asperges of fruit, voor bovendien een totaal ontoereikend loon. Al meer dan 20.000 boerinnen uit de Cañete-vallei hebben inmiddels deelgenomen aan verschillende programma's voor ontwikkeling van het platteland, opgezet door Condoray; meer dan 3.000 vrouwen die nu bij plaatselijke ondernemingen werken, of een eigen zaak hebben werden hiertoe via cursussen opgeleid.

Men kan zeggen dat de geschiedenis van Condoray in zekere zin begint in 1956, toen de H. Stoel aan Mgr. Escrivá liet weten, dat Paus Pius XII aan het Opus Dei de pastorale zorg over een gebied in Peru wilde toevertrouwen. In 1957 richtte de H. Stoel daartoe de prelatuur van Yauyos-Huachirí op en benoemde Mgr. Ignacio María de Orbegozo, priester van het Opus Dei, tot Prelaat. Bij deze twee provincies werd in februari 1962 die van Cañete gevoegd, en San Vicente de Cañete werd de zetel van deze territoriale prelatuur.

HET BEGIN

In 1963 begon Condoray op aanmoediging van de Stichter van het Opus met zijn werkzaamheden. Er was toen een kleine school, waar lessen werden gegeven in handwerken, naaien en koken. Kort daarna, in 1965, begon men met technische opleidingen, die officieel erkend werden. In 1981 werden de programma's verder uitgebreid en werd Condoray een Centrum van Buitengewone Beroepskwalificatie, waar men opleidingen kan volgen voor secretariaatswerk, horeca, kledingindustrie, hygiëne en beroepsveiligheid, alsook voor de levensmiddelenindustrie. Dank zij de voorbereiding op een beroep, bezielde door de christelijke levensvisie die dit vormingscentrum biedt, hebben veel vrouwen uit de vallei van Cañete hun opleiding kunnen verbeteren en zijn zij in staat gesteld hun problemen in gezin en gemeenschap op te lossen. Een ander initiatief is het oprichten van 86 modelboerderijen, die de voornaamste voedselbron vormen voor honderden gezinnen. Het volkstuintje heeft de verbouwing van groenten bevorderd, die het dagelijkse menu verrijken. Andere activiteiten die men heeft verwezenlijkt zijn het vervaardigen van schoenen, alfabetisering (landelijk gezien is 51% van de vrouwen analfabeet), programma's op het gebied van gezondheid en hygiëne.

Interieur van de woning van een boerin.

Speerpunt in heel deze ontwikkeling zijn de "promotoren", plattelandsvrouwen, die in Condoray gevormd worden en op hun beurt weer anderen vormen.

Condoray tracht niet alleen een oplossing te vinden voor concrete maatschappelijke problemen die ontstaan ten gevolge van droogte, overstromingen of de economische crisis, maar probeert ook ieder afzonderlijk weerbaar te maken tegen zulke situaties om deze met gezond verstand en

creativiteit het hoofd te kunnen bieden. De verandering is duidelijk aantoonbaar. Men bemerkt bij de mensen tegenwoordig een streven om de problemen te boven te komen en deze niet passief over zich heen te laten komen. Daarnaast hebben vele gezinnen, dank zij degenen die in Condoray werken, in het christelijk geloof de diepe zin van het leven ontdekt.

BEZOEK VAN DE ZALIGE JOSEMARÍA ESCRIVÁ

In augustus 1974 reisde de Stichter van het Opus Dei naar Peru om een intensieve catechese te beginnen. De Cañete-vallei heette hem welkom. Naar een van de ontmoetingen, die plaats vond op 13 juli, stroomde een groot aantal boerinnen toe uit naburige en verder verwijderde dorpen. Het was een echt mozaïek van rassen: hoekige, door de zon van de Andes verbrande gezichten, blanken en kleurlingen, mulatten met kroeshaar, mensen met Aziatische gelaatstreken. De eerste woorden van de zalige Josemaría luiden: "Ik kom u geluk wensen met het geweldige werk van bevordering van het menselijk welzijn dat hier verricht wordt. Ik zei 'menselijk welzijn', dus niet alleen beroepsopleiding, materiële vorming: het is evenzeer bevordering van het geestelijk heil"¹.

De bijeenkomst was een catechese die rechtstreeks naar de fundamenten van het christelijk leven leidde. "Stel u niet alleen tevreden met stoffelijke dingen... U wilt uiteraard een christelijk leven leiden, iedere dag meer tot Christus naderen, zoals ik dat wil. Weet u hoe wij tot Hem naderen? Door de middelen te benutten die Hij ons heeft gegeven: de kennis van zijn leer en het ontvangen van zijn sacramenten"².

Het verbeteren van de huisvesting van de boerinnen - 78,5% heeft geen hygiënische voorzieningen, geen water en rio- lering - is een van de projecten die door Condoray worden verwezenlijkt.

Twee maal per week worden 1.700 kinderen in 22 dorpen verzorgd. Hier het moment van de voedselbereiding.

Goed bekend met het arbeidsleven van de mensen daar, richtte de zalige Josemaría tot hen woorden die hen aanspoorden om van hun taken een gelegenheid tot heiliging te maken: "Het Opus Dei - jij kent de betekenis van die woorden - dat is: operatio Dei, werk van Góð. Dat wil zeggen: tracht de mensen ertoe te brengen, dat zij zich heiligen midden op straat (...). Maar als wij, ieder van ons, op onze plaats, ieder door middel van zijn eigen arbeid, ons dienen te heiligen, dan moeten wij dat werk ook goed doen. We mogen geen knoeiwerk afleveren. Noemt men dat hier zo: knoeiwerk?". "Creolenwerk, Vader", antwoordden ze hem. "Creolenwerk, dingen slecht doen, er niet je ziel en je hart in storten. Wij moeten ons hart in de arbeid storten, het met vreugde verrichten. Jij kunt dat doen, ook omdat je op die manier geld verdient en de positie van je dierbaren verbetert; maar vooral om God te behagen, want arbeid is gebed, arbeid maakt je waardig. Het maakt een voornaam iemand van je, dat wil zeggen, het maakt je tot een dagelijks meer volmaakte, heilige christen"³.

CONDORAY NU

De oproep tot maatschappelijke en christelijke bevordering van het menselijk welzijn in Condoray heeft de grenzen van Peru overschreden. Sinds 1985 komen academici uit Canada, Engeland, Duitsland, Ierland, Frankrijk, België en Spanje werken in de dorpen van Cañete. Deze hulp met een internationaal karakter wordt omlijst door de sociale projecten die gedurende het hele jaar worden uitgevoerd. De studenten die aan deze taken van samenwerking deelnemen geven de boerinnen lessen in voeding, eerste hulp, naaien en koken. En zij keren niet met lege handen naar hun plaats van afkomst terug: zij hebben de grootheid ontdekt van de christelijke vreugde en het optimisme van de mensen, ook bij tegenslag; zij hebben vastgesteld, dat de mensen in dat dal waarachtige deugden in hun leven bezitten, en dat rijkdom veel meer is dan alleen materieel welzijn: zij hebben er een christendom gezien, dat in heel zijn samenhang wordt beleefd.

Op het platteland van de Cañete-vallei is 70% van de woningen gemaakt van rieten matten en lemen tegels, zonder de meest elementaire voorzieningen.

1. Algemeen Archief van de Postulator, PO5 1974, II, p. 274.
2. *Ibidem*, p. 275.
3. *Ibidem*, pp. 279-281.

TEKSTEN VAN DE ZALIGE JOSEMARÍA

GOD DE VADER

Verkwik u door het kindschap Gods. God is een Vader vol tederheid, vervuld van oneindige liefde. Noem Hem door de dag vaak 'Vader' en zeg Hem -tussen Hem en u alleen, in uw hart- dat u Hem bemint, dat u Hem aanbidt: dat u zich trots en sterk voelt nu u zijn kind bent. Dit veronderstelt een schema voor het inwendig leven dat al uw vroomheidsbetuigingen aan God -nogmaals, niet veel, maar wel constant- moet kanaliseren, dat u in staat zal stellen u de gevoelens en manieren van een goed kind eigen te maken (**Vrienden van God, 150**).

Wij moeten ervan overtuigd raken dat God voortdurend dicht bij ons is. - Wij leven alsof de Heer ver weg zou zijn, daarboven, waar de sterren schitteren, en wij denken er niet aan dat Hij óók altijd naast ons staat. En Hij is er als een liefhebbende Vader die ons helpt, ons inspireert, zegent... en vergeeft, want Hij houdt van ieder van ons meer dan alle moeders ter wereld hun kinderen kunnen liefhebben.

Hoe dikwijls heeft de strenge blik van onze ouders zich niet verzacht, als we hen na het uithalen van een kwajongensstreek zeiden: 'Ik zal het nóóit meer doen!' - Wie weet deden we het diezelfde dag opnieuw... En onze vader berispte ons met voorgewende barsheid in de stem en een ernstig gezicht..., terwijl zijn hart op hetzelfde moment vertederd werd omdat hij onze zwakheid kende en dacht: arm kind, wat doet het zijn best om zich goed te gedragen!

We moeten het tot ons laten doordringen en helemaal vervuld raken van de gedachte dat de Heer, die bij ons is en in de hemel, Vader is, geheel en al onze Vader. (**De Weg 267**).

Je bent weer in je oude dwaasheden teruggevallen! - En als je dan terugkeert, voel je weinig vreugde omdat je niet nederig bent.

Het lijkt wel alsof je in je hoofd hebt gezet dat het tweede deel van de parabel van de verloren zoon niet bestaat, en je blijft nog steeds hangen aan het zielige geluk van de wilde eikels. Omdat je trots zich door je zwakheid gekrenkt voelt, kun je er niet toe besluiten om vergiffenis te vragen en besef je niet dat, als je je vernedert, je de hartelijke ontvangst van je Vader God te wachten staat, het feest voor je thuiskomst en voor je nieuwe begin. (**De Voor 65**).

Jezus bidt in de Olijfhof: *Pater mi!* (Mt 26,39), *Abba, Pater!* (Mc 14,36). God is mijn Vader, ook al zendt Hij mij lijden. Hij bemint mij met tederheid, ook al brengt Hij mij wonden toe. Jezus lijdt om de Wil van de Vader te vervullen... En ik, die ook de allerheiligste Wil van God wil vervullen in het voetspoor van de Meester, zou ik mij willen beklagen als ik het lijden als reisgezel tegenkom?

Het lijden zal voor mij een zeker teken zijn van mijn goddelijke kindschap, omdat Hij mij als zijn goddelijke Zoon behandelt. En dan zal ik, zoals Hij, in mijn eenzaamheid, in mijn Getsemani, kunnen zuchten en huilen. Maar als ik dan, in de erkenning van mijn niets, op de grond lig uitgestrekt, zal tot de Heer slechts één kreet opstijgen uit het diepste van mijn ziel: *Pater mi, Abba, Pater... fiat!* (**De Kruisweg, I**).

Waarom die ontmoediging? Vanwege jouw zonden? Wegens je ontsparingen die zich soms herhalen? Door een zeer grote nederlaag waarop je niet verdacht was? Wees eenvoudig. Open je hart. Zie, er is nog niets verloren. Je kunt nog doorgaan, en wel met meer liefde, meer genegenheid, meer sterkte. Neem je toevlucht tot het goddelijk kindschap: God is immers je allerliefste Vader. Dit is jouw zekerheid, de bodem waar je voor anker kunt gaan, ongeacht wat er aan oppervlakte van de levenszee moge gebeuren. En je zult vreugde, sterkte, optimisme vinden, en de overwinning! (**De Kruisweg, VII**).

Het lijkt alsof de wereld jou te meer drukt. Je ontwaart rondom geen enkele uitweg. Het is deze keer onmogelijk om de moeilijkheden te overwinnen. Maar, ben je wederom vergeten dat God jouw Vader is? Almachtig, alwetend, barmhartig? Hij kan je niets slechts toezenden. Datgene wat jou bezorgd maakt, is goed voor je, ook al zijn op dit moment jouw ogen verblind.

Omnia in bonum! Alles strekt ten goede! Heer, dat uw allerwijste Wil nog eens geschiede, en altijd! (**De Kruisweg, IX**).

Het kindschap Gods is de basis van de geest van het Opus Dei. Alle mensen zijn kinderen van God. Een kind kan echter op veel manieren tegenover zijn vader reageren. Wij moeten ons inspannen kinderen te zijn, die proberen te beseffen dat de Heer door ons als zijn kinderen te willen bewerkt heeft dat wij in zijn huis wonen, midden in deze wereld, dat wij zijn gezin zijn, dat het Zijne van ons is en het onze van Hem. Wij moeten zo intiem, zo vertrouwd met Hem omgaan, dat wij als een klein kind om de maan durven vragen. (**Als Christus nu langs komt, 64**).

Zoek rust in het kindschap Gods. God is een Vader, jouw Vader! Hij houdt van jou met een tedere en grenzeloze liefde. Noem Hem vaak Vader en zeg Hem onder vier ogen dat je van Hem houdt, dat je ontzettend veel van Hem houdt! Zeg Hem dat je het een hele eer vindt zijn kind te zijn en dat je daar kracht uit put (**De Smidse 331**).

Een kind van God is niet bang: noch voor het leven, noch voor de dood, want zijn geestelijk leven is gebaseerd op het besef een kind van God te zijn. God is mijn Vader, denkt het, en al het goede komt van Hem. Hij is de goedheid zelf. Maar kunnen jij en ik zeggen, dat we ons ook werkelijk als kinderen van God gedragen? (**De Smidse 987**).

Het kindschap Gods is een blijde waarheid, een troostend geheim. Het vervult ons gehele geestelijke leven, want het leert ons om te gaan met onze Vader in de Hemel, Hem te kennen, Hem te beminnen. Het schenkt ons zodoende alle hoop in onze eigen innerlijke strijd en geeft ons de vertrouwvolle eenvoud van kleine kinderen. Sterker nog: juist omdat wij kinderen van God zijn, brengt deze werkelijkheid ons ertoe, alles met liefde en bewondering te beschouwen wat uit de handen van God, Vader en Schepper, voortgekomen is. En op deze wijze zijn wij contemplatief midden in de wereld, door de wereld lief te hebben (**Als Christus nu langs komt, 65**).

MEN SCHRIJFT ONS

ERNSTIG ONGELUK OVERLEEFD

Op 5 oktober vorig jaar, belde mijn moeder mij op in het centrum van het Opus Dei waar ik werk, om te zeggen dat mijn neef een ernstig ongeluk had gehad en dat hij er ernstig aan toe was. En ze vroeg of wij voor hem konden bidden. Ik heb meteen een prentje van de zalige Josemaría gepakt en ben aan een stuk door voor mijn neef gaan bidden. Mijn neef was in een landbouwmachine gevallen die in werking was. Zijn broer had dat ontdekt en kon hem eruit helpen. Mijn neef was er slecht aan toe; hij werd meteen naar de intensive care van het ziekenhuis gebracht. Hij had veel inwendige bloedingen, lag in coma en was in levensgevaar. De volgende dag belde mijn moeder weer op, om te zeggen dat de situatie hetzelfde was. Ik ben nog meer gaan bidden en de dag daarna belde ikzelf op om te vragen hoe de situatie was. En mijn moeder vertelde dat de inwendige bloedingen gestopt waren en hij niet meer in coma was en ook buiten levensgevaar. De dokters waren zo verbaasd, dat dit allemaal zo plotseling was gebeurd en verklaarden dit als een wonder. Diezelfde week kon mijn neef naar huis! Ik weet dat mijn neef zijn genezing te danken heeft aan de Zalige Josemaría en ik hoop dat hij dit ook zo voelt. En ik ben de Zalige Josemaría erg dankbaar voor dit wonder dat hij op zijn voorspraak verkregen heeft.

(A.R., Moergestel, 2-II-1999)

EEN DRASTISCHE WIJZIGING

Vanaf zijn vroege jeugd had Rafaël aan een depressie geleden; die duurde ongeveer acht jaar. In die periode heeft hij diverse artsen bezocht, verschillende medicijnen geslikt en hij is zelfs twee maal in klinieken voor geestelijk gehandicapten en één keer in een krankzinnigengesticht opgenomen, omdat hij geen controle over zichzelf meer had. Alle medicijnen die op de markt verkrijgbaar zijn werden uitprobeerd en zelfs werden er geneesmiddelen geïmporteerd, in de hoop dat hij daarop beter zou reageren. Ze dienden hem elektroshocks toe om de behandeling te ondersteunen, maar niets had een positief resultaat. Zijn leven bestond uit op bed liggen, de hele dag lang, zonder dat hij kon slapen; hij had geen eetlust, geen zin om iets te doen. Hij ging niet meer naar school, omdat hij geen zin meer in studeren had. Zijn familie riep de voorspraak in van de Stichter van het Werk, omdat de artsen geen oplossing meer zagen voor zijn ziekte en na enkele mislukte zelfmoordpogingen - waarbij hij wonder boven wonder ongedeerd bleef - vroeg zij de Stichter hem alstublieft te genezen. Kort daarna begon zijn toestand drastisch te wijzigen: zijn toestand van depressiviteit verdween en hij ging een normaal leven leiden; hij kwam weer terug in het gezin en ging naar school. Thans heeft hij de school afgemaakt en werkt hij bij een belangrijke onderneming.

(A.G., Jalisco, Mexico, 1998)

"LATEN WE TOT DIE PRIESTER VAN JOU GAAN BIDDEN"

In 1995 bezocht ik een priester die al ongeveer tien jaar leed aan een zeer pijnlijke ziekte. Volgens de arts was die ziekte niet te genezen. Toen ik bij die priester was, had hij zoveel pijn dat de tranen hem in de ogen sprongen. Ik besloot het gebed van het bidprentje van de zalige Josemaría Escrivá met hem te bidden. Die priester zei me, dat hij zoveel had geleden, dat hij moe was van het bidden en alleen nog maar hoopte te rusten na de dood. Ik drong nog wat aan en wilde weggaan. Maar toen ik al aan de deur stond, zei hij: laten we tot die priester van jou bidden. We begonnen te bidden en juist nadat het gebed beëindigd was, verdween de pijn. Hij heeft daarna nooit meer problemen gehad. De arts stond verstomd, dat de ziekte was verdwenen. Deze priester woont thans in Rome en dank zij deze gunst koestert hij een diepe devotie voor de zalige Josemaría en tracht hij die te verbreiden.

(R.S., Kampala, Uganda, 15-VIII-1997)

ZIJ LEERDE IEDERE KEER MEER

Graag wil ik u deelgenoot maken van mijn grote vreugde en emotie vanwege de gunsten die wij van God hebben verkregen op voorspraak van de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer. Ik heb een dochttertje van zes jaar, dat verschillende problemen heeft, o.a. autisme, hyperactiviteit, tekort aan aandacht, spraakgebrek enz. Zij zit nu in de eerste klas. Toen zij pas naar school ging, zijn haar onderwijzers en wij verscheidene malen bijeen geweest om te bezien hoe we verder met haar moesten gaan, omdat zij niet kon leren en wat zij leerde niet kon onthouden. Al bij het laatste overleg kwamen we overeen, dat het voor haar, gezien de geringe vooruitgang die zij geboekt had, het beste zou zijn de eerste klas over te doen; zij was immers niet in staat de klinkers of de getallen boven tien op te zeggen, en dat terwijl haar klasgenootjes al konden lezen, optellen en aftrekken. Ik nam me voor om het gebed van de zalige Josemaría te bidden en hem te vragen, dat mijn dochttertje een leerniveau in overeenstemming met haar leeftijd mocht bereiken. De tijd ging voorbij en langzamerhand zagen we hoe zij telkens meer leerde en zich begon te ontwikkelen op het niveau van haar leeftijdgenoten. Haar onderwijzers hadden eerst beweerd, dat zij niet eens zou leren lezen, maar nu kan zij het net zo goed als de andere leerlingen; zij kent de getallen al bijna tot honderd en neemt iedere dag steeds beter deel aan de activiteiten op school, zo zeer dat haar onderwijzers erover verbaasd staan. Ik dank God voor al deze gunsten die Hij ons verleent op voorspraak van de zalige Josemaría.

(M.B.R., Mayagüez, Puerto Rico, 19-II-1997)

EEN BEKERING

Toen ik tijdens een retraite hoorde spreken over de devotie tot de zalige Josemaría, besloot ik zijn voorspraak in te roepen en hem te bidden om de bekering van mijn tante. Mijn tante was weliswaar gedoopt, maar had nooit haar geloof gepraktiseerd en was ver van de Kerk verwijderd. In diezelfde maand ging mijn vader - haar broer - naar Praag om bij haar te zijn, aangezien men een week tevoren longkanker bij haar had vastgesteld. Hij had de bedoeling met haar te spreken over haar verzoening met de Heer, maar omdat hij geen zicht had op het resultaat vroeg hij om gebed. Vanaf de dag daarna begon ik het bidprentje van de zalige Josemaría te bidden: ik bad hem om haar bekering en dat zij een priester zou mogen ontmoeten. Ik deed dit iedere dag. Vijf dagen later belde mijn vader ons op om ons te vertellen, dat zij reeds een priester had bezocht. Zij had gebiecht, het sacrament van de ziekenzalving en de communie ontvangen. Zij zouden de zondag daarna op bedevaart gaan naar Svata Hora u Pribram. Dit alles is een waarachtig wonder. Mijn vader schreef me later, dat hij zijn zus in een zeer goede geestelijke gesteldheid had aangetroffen. Hij meldde dat iemand haar had aanbevolen een priester te bezoeken en dat zij dat had aanvaard. Zij was er volledig op voorbereid. Ik geloof vast, dat dit allemaal mogelijk is geweest dank zij de voorspraak van de zalige Josemaría. Mijn tante was op haar beurt uitermate dankbaar voor de genade van haar bekering in zo'n belangrijke fase van haar leven.

(H.K., Ontario, Canada, 1998)

IK KREEG AL HET GEROOFDE TERUG

Op 7 februari 1998 belde ik vanuit een telefooncel op het centraal station van Kopenhagen. Toen ik daarmee klaar was, bemerkte ik terstond dat mijn koffertje - dat ik tijdens het bellen precies achter me had gezet - verdwenen was. Ik ging meteen naar het politiebureau dat zich bij het station bevond en deed aangifte van de diefstal. Ik vertelde, dat er geen dingen van grote materiële waarde in zaten, alleen maar een fototoestel en handschoenen. Verder bevatte het mijn brevier, geestelijke boeken en enkele papieren. De politieagent zei me, dat ik mijn koffertje misschien wel zou terugkrijgen, maar zeker niet de camera. Omdat ik toen de trein moest nemen, spraken we af dat ik bij terugkeer 's avonds, nogal laat, naar het politiebureau zou komen. Intussen bad ik het gebed van de zalige Josemaría, opdat ik mijn koffertje en vooral mijn brevier zou terugkrijgen. Toen ik 's avonds terugkwam, vroeg ik naar het koffertje, en in eerste instantie kreeg ik een negatief antwoord. Maar toen verscheen de agent met wie ik de eerste keer had gesproken. Hij haalde mijn koffertje onder de tafel vandaan. Ze hadden het gevonden op de parkeerplaats naast het station. Ik keek het na om te zien welke dingen ze hadden meegenomen, en ik zag dat alles er nog in zat: het brevier, de geestelijke boeken, de andere papieren en ook nog het fototoestel en de handschoenen. Bovendien had ik nog een kleine "bonus" gekregen: de dief had in mijn koffertje een exemplaar van een buitenlandse krant achtergelaten! Ik waardeerde de grap en bedankte de zalige Josemaría.

(R.H., Stockholm, Zweden, 25-VI-1998)

IK HAD GEEN ANDERE MOGELIJKHEID

Toen ik vorige zomer in de bergen van Californië was, werd ik ziek ten gevolge van de Giardia-parasiet. Ik ging naar een arts, die een verkeerde diagnose stelde, en mijn gezondheid ging enkele weken lang achteruit. Ik bezocht een andere dokter, die Giardia vaststelde. Hij stelde mij een krachtig antibioticum voor, een soort dat ik vroeger ook al eens had geslikt en waarvoor ik uiterst allergisch ben. De arts raadpleegde een specialist op het gebied van infectieziekten, en die zei dat ik voor mijn herstel geen andere keuze had dan dat medicijn in te nemen en de bijwerkingen ervan ter verdragen. Ik begon het bidprentje van de zalige Josemaría te bidden en vroeg hem, dat het medicijn toch maar niet die bijwerkingen zou geven. Mijn gebeden werden verhoord. Ik was in staat al die antibiotica in te nemen zonder van enige bijwerking last te hebben. En terwijl de Giardia gewoonlijk weken nadat men schijnbaar genezen is terugkomt, herstelde ik volledig met één enkele kuur antibiotica. Ik dank de zalige Josemaría voor zijn voorspraak; dit is voor mij geen klein wonder.

(V.M., Greenwich, V.S. 1998)

IK BESEFTE DAT IK HET BIDPRENTJE KON BENUTTEN

Mijn vriendin Margaret gaf mij op een donderdag een bidprentje van de zalige Josemaría en ik legde het achteloos terzijde, totdat ik de maandag daarop een telefoontje kreeg van de familie van een vriendin en studiegenote. Toen besepte ik, dat ik het prentje dat ik had gekregen kon benutten, want de betreffende familie zat diep in de zorgen: mijn vriendin was op zondag van huis weggegaan en niet teruggekeerd. Zij wisten niet waar zij zou kunnen zijn. Ik nam meteen het prentje en begon zonder ophouden te bidden. Dinsdags om twaalf uur 's nachts werd ik wakker van het telefoongerinkel. De familie belde me op om mij te vertellen, dat mijn vriendin net was teruggekeerd; zij zag er ellendig en vuil uit. Wat was er met haar gebeurd? Toen zij drie dagen tevoren van huis was gegaan, verloor zij midden op straat haar geheugen. Zij wist niet meer wie zij was en waar zij zich bevond. Zo had zij die drie dagen doorgebracht tot enkele ogenblikken tevoren, toen zij haar geheugen terugkreeg en naar huis ging. Zij werd naar een ziekenhuis overgebracht, waar zij twee weken verbleef. Daar ontdekte men, dat er een bloedvat in haar hoofd was gesprongen. Dat had het tijdelijk geheugenverlies veroorzaakt. De arts kon haar nog behandelen voordat het te laat was. Mijn vriendin is al weer terug op het werk. Ik wil deze gunst - het herstel van mijn vriendin - toeschrijven aan de voorspraak van de zalige Josemaría.

(D.C., Hong Kong, 5-VIII-1997)

IK VERDIENDE DE GUNST NIET

Ik schrijf u om een belofte in te lossen die ik enkele maanden geleden heb gedaan. Ik bevond mij in een crisissituatie, die vooral te wijten was aan ontevredenheid over mijn beroep. Al bijna twee jaar was ik onvoldaan over mijn werk en dat had zijn weerslag op mijn gemoedstoestand. Bij dit alles komt nog, dat ik door mijn werk ver van mijn gezin vandaan ben. Ik ben mij ervan bewust, dat dit soort zaken geringe problemen kunnen lijken in vergelijking met de problemen van zo-

vele andere mensen, maar ik verzeker u, dat ik in een toestand van diepe wanhoop leefde. Zes maanden geleden was ik in Rome voor een sollicitatiegesprek, omdat ik vóór de afspraak nog tijd had, besloot ik een wandeling door de stad te maken. Toevallig bevond ik mij tegenover een kerk, waarin de zalige Josemaría begraven ligt, en ik besloot binnen te gaan. Ik las het Informatiebulletin en vroeg de zalige om mij te helpen met het oplossen van mijn problemen en mij een bewijs van zijn voorspraak te geven. Ik moet bekennen, dat ik niet gelovig ben en niet weet waarom ik zat te bidden. Ten gevolge van dat sollicitatiegesprek is mijn leven volkomen veranderd. Ik kan nu beweren, dat ik volmaakt tevreden ben met mijn werk en de perspectieven voor de toekomst.

Ik wil de zalige Josemaría danken voor hetgeen mij is overkomen en dat ik mogelijk niet verdiende, en ik vraag u om dit kleine voorval te vermelden, als u dat gepast vindt.

(X.X., Rome, Italië, 7-VII-1997)

GEZONDE BABY

Mijn nichtje verwachtte haar eerste kind. Ze at in het begin van haar zwangerschap zeer weinig. Heel slecht zelfs. Hoogstwaarschijnlijk leed ze aan anorexia nervosa. Ze werd steeds magerder en zag er heel slecht uit, met ingevallen wangen. Niets en niemand kon haar er toe brengen om meer te eten. Daar ik bang was dat dit het kindje dat ze verwachtte, zou kunnen schaden, vooral wat de verstandelijke vermogens betreft, heb ik meerdere malen het gebed bij de foto van de Zalige Josemaría Escrivá gebeden. En ja, tot mijn grote opluchting ging mijn nichtje na verloop van tijd weer wat meer eten. Mijn angst bleef echter. Hoe zou het met haar kindje zijn? Het werd een moeilijke bevalling, maar de baby was gestelijk gezond! Dit dank zij de voorspraak van de Zalige Josemaría Escrivá.

(P.A., Nederland, februari 1999)

De originelen van deze brieven, met naam en adres van de schrijvers, worden bewaard in het Archief van de Postulator van de zaligverklaringszaak.

Wij zijn dankbaar voor de vele brieven die wij hebben ontvangen. Ze zijn een getuigenis van de devotie tot de zalige Josemaría Escrivá, op wiens voorspraak steeds meer mensen over de hele wereld zich in hun gebed tot God richten. Vanwege de beschikbare ruimte, kunnen wij hier slechts uittreksels uit enkele brieven geven, die belangrijke maar ook eenvoudige gebeurtenissen vertellen.

UITGEGEVEN WERKEN VAN MGR. ESCRIVÁ

De Weg. «Mgr. Escrivá heeft iets geschreven, dat meer is dan een meesterwerk; hij heeft zijn inspiratie regelrecht uit zijn hart geput; de korte paragrafen, die samen DE WEG vormen gaan ook regelrecht naar het hart van de lezer» (L'Osservatore Romano 24-3-1950). Eerste uitgave in 1934 onder de titel Consideraciones Espirituales (Geestelijke Beschouwingen). Sindsdien 331 uitgaven in 42 talen, in totaal 4.172.197 exemplaren. Derde Nederlandstalige editie, 1989; f. 22.50 / BF 435 (ingenaaid) f. 30.00 / BF 550 (gebonden).

De Heilige Rozenkrans. Een boek met beschouwingen over elk van de vijftien mysteriën van het leven van Christus en zijn Moeder, zoals men die overweegt bij het bidden van de Rozenkrans. Ook van dit werk verscheen de eerste editie in 1934. Sindsdien 121 uitgaven in 22 talen, in totaal 686.133 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1986; f. 9.00 / BF 180.

Gesprekken met Mgr Escrivá. Mgr. Escrivá antwoordt schriftelijk op vragen die hem gesteld werden, voor tijdschriften van verschillende landen. De eerste editie is van 1968. Tot heden zijn er 55 uitgaven in 9 talen, in totaal 330.490 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990; f. 27.50 / BF 495.

Als Christus nu langs komt. Het boek bevat 18 homilieën over liturgische tijden en feesten, met theologische diepgang, maar ook eenvoudig en gericht op de praktijk van het christelijk leven. Inleiding van Mgr. del Portillo, eerste Prelaat van het Opus Dei. De eerste editie is van maart 1973. Tot nu toe 86 uitgaven in 13 talen, in totaal 465.641 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1978; f. 24.50.

Vrienden van God. Weer zijn 18 homilieën in dit boek verzameld, waarin de schrijver de christelijke deugden tot thema maakt van zijn gesprek met God. Het boek, dat in een heel persoonlijke en directe stijl geschreven is, verscheen in 1977. Inleiding van Mgr. del Portillo. Tot nu toe 73 uitgaven in 12 talen, in totaal 383.267 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1994; f. 35.00 / BF 637.

De Liefde tot de Kerk. Verzameling van drie homilieën over de bovennatuurlijke zending van de Kerk, het priesterschap en de trouw van de christen aan de Bruid van Christus. De 12 uitgaven in 8 talen zorgden voor 39.055 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1994; f. 16.00 / BF 290.

De Kruisweg. Postuum werk van Mgr. Escrivá, vrucht van zijn overweging van het lijden van de Heer. Eerste editie 1981. Tot nu toe 68 uitgaven in 16 talen, in totaal 381.559 exemplaren. Tweede Nederlandstalige editie, 1991; f. 18.00 / BF 350.

De Voor. Postuum werk. «Zoals De Weg (...) is De Voor vrucht van het innerlijk leven van Mgr. Escrivá en van zijn ervaring als zielenherder» (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). Eerste editie in 1986. Tot nu toe 66 uitgaven in 18 talen, in totaal 430.298 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1990; f. 27.50 / BF 500 (ingenaaid), f. 35.00 / BF 650 (gebonden).

De Smidse. Het laatste gepubliceerde postume werk, De Smidse, «is een vurig boek; lezing en meditatie ervan kan velen in de smidse van de goddelijke Liefde plaatsen en verlangens doen ontbranden naar heiligheid en apostolaat, want dat was de wens van Mgr. Escrivá» (uit het voorwoord van Mgr. del Portillo). Eerste editie in 1987. Tot nu toe 40 uitgaven in 10 talen, in totaal 370.955 exemplaren. Eerste Nederlandstalige editie, 1999; f. 29.50.

La Abadesa de Las Huelgas. Theologische en kerkrechtelijke studie over het buitengewone geval van de bijna bisschoppelijke jurisdictie die de Abdis van het beroemde klooster van Las Huelgas bij Burgos bezat. De eerste editie is van 1944, de tweede van 1974, de derde van 1988.

Deze boeken zijn o.a. te bestellen bij STICHTING DE BOOG, Herenstraat 41; 3512 KB Utrecht; Tel./fax 0578-615149; e-mail: sales@deboog.nl